

Istentisztelet – 2022. november 20.

– Örökélet vasárnapja –

Énekek: 489 480,1 294 376,4 421

Lekció: Jn 3,1-18

1 Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere. 2 Ő egy éjjel elment Jézushoz, és így szólt hozzá: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, csak ha Isten van veled. 3 Jézus így válaszolt: Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát. 4 Nikodémus ezt kérdezte tőle: Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhébe, és megszülethet ismét? 5 Jézus így felelt: Bizony, bizony, mondom neked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. 6 Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. 7 Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek. 8 A szél fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született. 9 Nikodémus megkérdezte tőle: Hogyan történhet meg mindez? 10 Jézus így válaszolt: Te Izráel tanítója vagy, és ezt nem tudod? 11 Bizony, bizony, mondom neked: amit tudunk, azt szójuk, és amit láttunk, arról teszünk bizonyosságot, de nem fogadjátok el a mi bizonyágtételünket. 12 Ha a földi dolgokról szóltam nektek, és nem hisztek, akkor hogyan fogtok hinni, ha majd a mennyekről szólok nektek? 13 Nem ment fel a mennybe senki, csak az, aki a mennyből szállt le, az Emberfia. 14 És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, 15 hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne. 16 Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. 17 Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa. 18 Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszülött Fiának nevében.

T.: 1Jn 5,12

„Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban“.

Kedves Testvéreim!

Az egyházi év utolsó vasárnapjához értünk. A neve: **örökélet vasárnapja**. Ezzel vége az évnek, hiszen az adventtel már egy új kezdődik. Ma azért az a kérdés, hogyan éljük meg az utolsót? Milyen reménységgel?

Mi reformátusok ezt a megnevezést nem nagyon használjuk, de úgy gondolom, azért fontos üzenete van számunkra is. Elsősorban azért, mert az elmúlással szemben a keresztyén reménységet hirdeti. Azt a reménységet, ami nélkül sivár és kétségbeejtő a világ. minden szépsége és öröme ellenére is. Mert benne

minden múló, és ahogyan mondani szoktuk: „semmi sem tart örökké“. Azonban van örök élet.

Ez a vasárnap azért arra emlékeztet és figyelmeztet minket, hogy törődjünk komolyan a lelkünkkel. Persze, szoktunk vele törődni, különösen, ha baj van, vagy valamilyen nyomorúság. De itt többről van szó. Ne csak azért és addig, hogy elmúljon a veszély, megoldódjon a probléma, a testünknek jó dolga legyen, hanem lássuk meg, fogadjuk el és őrizzük azokat az értékeket, amikkel Isten kész megajándékozni minket.

Gondoljuk csak meg, milyen értékeink is vannak? A mai világban látjuk, mennyire semminek sem állandó az értéke. Ha az embernek pénze van, beteszi a bankba, és ott nem gyarapszik, hanem szépen elkopik... Ha „időtálló“ értékekbe, pl. aranyba, ingatlanba, műkincsekbe fekteti a pénzét – akkor retteg, hogy el ne lopják, kára ne legyen... Jól mondta az Úr Jézus: *„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok betörnek, és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem törnek be, és nem lopják el. Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is.“* (Mt 6,19-21) És persze, a tolvajokon kívül jöhet még bármilyen szerencsétlenség, betegség, természeti csapás, háború... és akár egy egész élet munkája veszhet teljesen kárba. De ha ez mind nem is következne be, egyszer mindent ki kell engedni a kezünkől és itt kell hagyni...

Viszont az érték, ami nem veszhet el, maga az Úr Jézus Krisztus. És az, amit Benne, általa adott nekünk Isten. Ahogyan alapigénkben hallottuk: *„Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban“.*

Kedves Testvéreim! Ezt az igazságot boncolgatja a Nikodémussal való beszélgetésben az Úr Jézus. Egy komoly vezető ember, egy farizeus ez az éjszakai látogató, aki bár nappal nem mert jönni, azért csak felkereste az Úr Jézust. A dicsérő megszólítás is őszinte lehetett a részéről. Ugyanis a farizeusok általában az hangoztatták, hogy Jézus nem Istentől jött, és kárhoztatták Őt. Viszont Nikodémus Jézust elismeréssel illető megszólítása mögött egy kérdés rejtőzik. Erre csak következtetni tudunk abból, hogy Jézus válaszol neki – de egy új témát nyit meg ezzel: *„Jézus így válaszolt: Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.“*

Vagyis Nikodémust az örök élet kérdése foglalkoztatta, ezért jött. Az Úr Jézus pedig az újjá/újonnan születésről kezdett neki beszélni, ami a Szentlélek munkája az ember életében. *„Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.“* Nikodémus kérdésére: *„Hogyan történhet meg mindez?“* Jézus így válaszolt: *„Te Izráel tanítója vagy, és ezt nem tudod?“* Persze, nem tudhatta, amíg maga is át nem élte. De itt és így kellett azzal szembesülnie, hogy van, amit nem lehet ismeretként megszerezni, csak hit által kapni.

Nagyon lényeges megértenünk, amit az örök élet elnyeréséről mond itt az Úr Jézus. Lehet valaki képzett farizeus vagy írástudó (és ezt most pozitív értelemben mondom), tehet szert sokféle elismerésre és lehet hasznos tagja a társadalomnak, de ez nem rendezi el számára az örök élet kérdését. Viszont azt világossá teszi az ige, hogy az örök élet **nem választható el az Úr Jézus személyétől** és váltságművétől. Örök élet **nincs Jézus nélkül**. Csak Vele, Átala és Benne. **Ő az Út az örök életre**. *Akié a Fiú, azé az élet*. Már itt, és majd Isten országában is.

Wilhelm Busch lelképásztor beszélt el egy történetet egy férfiről, akinek különös álma volt. Azt álmodta, hogy meghalt és sokakkal együtt az Isten trónja előtt állt. Ott folyt az ítékezés: egymás után szólították elő az embereket. A férfi érezte, hogy melege van. Nem ilyennek képzelte az egészet, nem ilyen lefizethetetlennek. Megijedt – de aztán néhány dokumentumokra gondolt, amik biztosan segítségére lesznek. Megkönnyebbülten felsóhajtott.

Sorra került. Öntudatosan vette elő az első igazolást, a **keresztlevelét**. De aztán rögtön rádöbbsent: itt, az Isten előtt a keresztlevél nem jelent számára semmilyen enyhítő körülményt, sőt inkább vádat. Igen, megkeresztelték – de minek? Rémülten húzta elő a következő iratot: a **konfirmációi emléklapot**. Ez biztosan a felmentést hozza el a számára. De aztán eszébe jutott, mit is ígért Istennek a konfirmációkor – s milyen keveset valósított meg ebből...

És mégiscsak felmutathatott valamit: **nyugtákat** az egyházadó és adományok befizetéséről! Nem is keveset. Talán ezek segítenek? Végül előhúzta a **végrendeletét** is, benne azzal a kívánsággal, hogy keresztyén temetése legyen... De már tudta, hogy ez sem segít... És ekkor verejtékezve, csuromvizesen felébredt!

Bizony, amikor Isten végső ítéletéről van szó, a bizonyítékértékű dokumentumok nem a földön íratnak, hanem a mennyben. Az Isten előtt számon tartott cselekedetek könyve mellett ott van az élet könyve is, azoknak a nevével, akik szívükbe fogadták az Úr Jézust és válságmukáját. Ő mondta: *„Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.”* (Jn 5,24)

Kedves Testvéreim! A Nikodémussal való beszélgetés leírása befejezetlen. De tudjuk az evangélium további elbeszéléséből, hogy a Lélek elvégezte benne, hogy hitet tegyen Jézus mellett és megvallja Őt. Méghozzá olyankor, amikor ezt mások, még a tanítványok sem tudták (például társadalmi helyzetüknél fogva nem mehettek volna oda Pilátushoz), vagy nem merték megtenni. Nikodémus szólt, kiállva mellette a nagytanácsban, és vállalta Jézus testének kikérését Pilátustól, hogy eltemessék Őt az arimathiai Józseffel. Vagyis, amikor a legközelebbi tanítványok is szétfutottak, mert félték, Nikodémus hitvallóként a helyén volt. Íme, olykor Isten a számunkra rejtett módon munkálkodik, de a lényeg: látni, hogy Szentlelke elvégzi, amit elkezdett.

Ezek után térjünk vissza alapigénkhez: *„Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet*

sincs meg abban". Ez a *van* a hangsúlyos. Nem *talán, esetleg, remélhetőleg lesz*, hanem *van örök élete*. Mert Isten ezért mindent elvégzett és elkészített. Az alábbiakkal szeretném ezt szemléltetni:

Vannak olyan rajzos rejtvények – elsősorban kisgyermekeknek –, amelyekben a több kiindulópont közül meg kell találni, hogy melyik az az egy, amelyik a célba vezet. A gyerekek általában kipróbálják az összes kiindulópontot, végigmennek az összes útvonalon, aztán meglátják, melyik az az egy helyes út. De hogyan szoktuk ezt nagyobbak mi ügyesen megoldani? Úgy, hogy a cél felől indulunk el...

Kedves Testvéreim! Az álommal kapcsolatos előbbi történetet ne vegyük úgy, hogy már megint valami, ami elkedvetlenít, lehangol... semmi sem jó, semmi sem elég, mert olyan, mint a sok zsákutcába vezető próbálkozás. Itt egyáltalán nem azon van a hangsúly, hogy ez sem jó, az sem elég, amaz sem megfelelő. Hanem azon, hogy felismerjük az Isten által adott, járható utat. Azt **az egyet**, ami mellett nyilvánvalóvá lesz minden más reménykedésünk balgasága. És ismerjük fel, hogy Isten a cél felől adta meglátnunk a helyes kiindulópontot. Ő küldte el onnan az Úr Jézust, hogy lássuk, nem kell semmi mással próbálkoznunk, kár időt vesztegetnünk... mert ez a helyes út. **Jézus az út**. Örök élet **nincs Jézus nélkül**. Csak Vele, Általa és Benne. Erre a hitre hív meg minket, hogy részesei lehessünk az el nem múló életnek. Hiszen azért jött – ahogyan az ún. főpapi imájában fogalmazott: *„Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust”*. (Jn 17,3)

VALAKI VÁR

Egyre gyakrabban szorítja
szívem a kérdés:
meddig mehetek még?
Mögöttem tízesekkel mérem az időt,
előttem csak évekre futja már.
A másik sarkon tán valaki vár.
Minden eszközzel küzdök a máért
s szorítva fut a holnap felém.
Az idő késő délutánra jár,
és valahol valaki vár.
Kitárja éltem másik kapuját.
Ahogy az elsón magam léptem át,
itt is magamra maradok,
de Valaki vár
s értem átszegett karjaiba zár.

Szükszai Béni